

kun sinun siskosi, veljesi — polvia myöten, ryntähiä myöten — kahlaavat sakeassa, juuttavassa liejussa — vieraassa liejussa, itsemyötimisen, veljesvihan, luonnottomuuden liejussa? Etkö koettaisi apuasi antaa heidän ylösnousemisekseen? Nyt on suuri ylösnousemisen päivä. Sinä ja veljesi suomalainen olette sen maailmalle saattaneet. — Koeta selittää heille, että se on häpeä, rikos ja turmantyö, jos ihminen itsensä — „esikoisuutensa“ myö, muuksi-muuttamiseen taipuu. Ei sitä Luojakkaan tahdo. Tämä selitys, jos sinä siihen itse uskot ja saat muut sitä uskomaan, on jo ylösnousun aste.

2

Matkamuiistelma.

Lappi laiha, Aunus avuton,
kansa köyhä, elo erämaan;
Kansa nöyrä, tuiki turvaton,
silmit ristii, kiittää tsaariaan.

Kerran kauas Karjalahan sain,
unhon maille, umpipoluille;
päättyi polku, hallit haukahtain
riensi vastaan „ruotzin brihalle“.

Tulin taloon, Saaren Ontro tuo
tervehtäen pirttihinsä vei.
— „Pyhä veli, ota syö ja juo!“
— Jutut juoksi, puhe puutu ei.

Rusopinta, ruumis roteva,
metsän kyttä kuulu kalamies,
tulen tuttu, käynyt kaartissa,
josta kummat kertoella ties.

„Nyt on toista, tsaari jalo on,
sääli meitä, kuten kerrotaan.
Kuolo kurja, Aunus avuton,
siks' ei meitä säädä sotimaan.“

Ihastellen kylä kertasi:
Vaikka vaara valtakunnan on,
tsaari, isä meitä armahti;
kiitos hälle, kiitos olkohon!“

Kohta kylään viesti vierähti,
luulot petti tieto turmion:
„sana tsaarin kohta tulevi,
määränä sen miesten vienti on.“

Sana saapuu, julki luetaan
käsky, käydä kohta armeijaan.

Nimens kuullen Ontron reippahan
muoto muuttuu, vaimo vaikertaa:

„Vieras vie nyt avun ainoan,
kodin turvan, taaton lapsiltain
kalman kitaan, kuiluun kuoleman;
puutos, miero edessä on vain.“

Lähtiessään Ontro viihdyttää:
„Rakkahani, vuottakaahan vain,
ehkä palaan, ehkä eloon jään,
mennä täytyy, tsaarin kutsun sain.“

Ontro meni, vietiin Aasiaan,
Koti, perhe hälle — muisto vaan.
Kaihon vuotti perhe taattoaan,
konsa — surmanviesti kerrotaan.

Lieska.

↑

Tervehdys Vienan veljille — Amerikasta.

Terve sinä armas maani,
terve kansani kallis,
sinä, joka olet uinunut unessa,
sorrion alla sortunutna,
erotettuna emosta,
Suomestasi syrjättynä
kauas pohjolan perille
lumisille tuntureille,
miss' on veljet vieroitettu,
uutta kieltä tyrkytetty
uutta mieltä mielistetty. —
Vaan ei sortunut sukuni suuri,
kaatunut Kalevan kansa,
viel' on henki heimossani,
suvussani Suomen tunto!
— Rahvaan syveistä riveistä
nousi miehet miekkavöillä
urohot ylewin mielin,
lauoivat sukunsa suuren,
muinonisen Kalevan kansan
ilmoille ikihyväksi!

„Kaikui Kalevan laulut, Suomen soinnut
yli rakkahan isänmaan. Sä voitit
kansani miesten mielet Puoleksi et,
mutta kokonaan! Kasvoit siellä tammen
lailla vitkalleen, Juuruit syvälle sä joka
sydämeen! Siis, nyt ole vapaa ja pelvoton.
Sun voittos kerran loistavainen on!“

Lämpimästi tervehdimme „Vienan Karjalaisten liitto“, mikä perustettiin Tamperella elok. 3—4 päivänä. Ilolla otimme vastaan lehden „Karjalaisten pakinoita“, jonka ensimmäinen näytenumero saapui meille viime elokuun lopulla.

Kukapa ei olisi iloinen, jolla vaan on hiukankin kansallistunnetta, jolla vaan vähäkin sykkii Kalevan kansan verta, nähdesään, että vihdoin Vienan Karjalassa, synkän yön perästä, kangastaa — joskin vielä kaukainen — ihana aamu? Kempä ei silloin odottaisi, toivoisi ja jos niin tarvitaan auttaisi sen nousua korkeammalle? Kempä ei iloitsisi siitä ja toivoisi että yön usvat haihtuisi ja tuosta aamun koittehesta seuraisi kirkas kevätpäivä? Jolloin aurinko paistaisi yli koko kurjan Karjalan täydellä terällään, valaisten joka nurkan joka sopukan ja joka ihmislapsen sydämen? Niin, kuka? — Täällä meillä oli viime syysk. 2 päivänä yhteinen Vienan Karjalais-

tää nyt ainoastaan kaksi dollaria mieheen, se on 26 dollaria yht. Rahat lähetettiin Liiton puheenjohtajalle A. Mitrofanoffille Jyväskylään. Myöhemmin päätettiin lähettää loppusumma, kun ensin saamme vastuun rahoista. Myöskin päätettiin lähettää kiertokirjeet kaikille Vienan Karjalaisille, joita vaan tiedetään olevan täällä Yhdysvalloissa. Kaiken kirjeenvaihdon toimii Antti Keynäs ja Georg Remsujeff, jotka myös toimivat kokouksessa: edellinen puheenjohtajana ja jälkimäinen kirjuriina. Seuraava kokous pidetään tuonnempana jossa keskustellaan m. m. mihin toimenpiteisiin olisi paras ryhtyä Liiton avustamiseksi aineellisessa suhteessa täällä. Myös-

Vienan Karjalaisia Amerikassa.

ten kokous Antti Keynäksen tykönä, jossa keskustelimme, mihin toimenpiteisiin meidän olisi ryhdyttävä perustetun „Vienan Karjalaisten liiton“ auttamiseksi. Tähän oli paikkakunnalla löytyvästä parista kymmenestä karjalaisesta saapunut 13 miestä. Toiset eivät olleet tulleet ja yksi oli sairaalassa, joten hän ei voinut sen vuoksi saapua.

Kokouksessa oli innostus suuri, jokaisella oli sama mieli, sama ajatus, ja sama päämäärä. Näkyi selvään kuinka veli tunsivat veljensä, — kuinka entiset pienet kinas-telut olivat kauvas karkoitettu, kun oli yhteinen asia, oman kurjan sorretun Karjalan ylös nostaminen kysymyksessä. Kun allekirjoittanut oli lukenut Tampereella pidetyn Vienan Karjalaisten liiton kokouksen otteen, sekä sääntöehtotuksen, niin jokainen kuin yksi mies halusi yhtyä Liiton perustavaksi jäseniksi, s. o. maksaa Liitolle \$10 (50 markkaa). Kuitenkin päätettiin läh-

kin lausuttiin toivomuksena että allekirjoittanut kirjoittaisi täältä Karjalaisten Pakinoihin silloin tällöin tietoja työsuhteista y. m. Ja lopuksi mentiin yhteiseen kuvaan, mikä päätettiin lähettää „Karjalaisten Pakinoihin“ julaistavaksi tämän kirjeen seuramana. Kuvanotto ei ensi kerralla täysin onnistunut, joten olimme pakotettu menemään toisen kerran. Kuvassa olijoitten „prijohjen“ nimet ovat ylärivillä oikealta alkaen:

1. Pekka Feodorovits Remsujeff. 2. Timo Grekorjovits Kondratjeff. 3. Jakob Petrovits Lunden (Kenijeff) 4. Timo Kavriloff Remsujeff. 5. Antti Egorjovits Rettijeff. 6. Kalle Grikorjevits Rettijeff. Alarivissä oikealta alkaen. 7. Stefan Ivanovits Remsujeff. 8. Josef Egorjovits Rettijeff. 9. Antti Ivanovits Keynäs (Konratjeff) 10. Georg Feodorovits Remsujeff. 11. Vaseli Andrejevits Keynäs (Kondratjeff) 12. Joseb Petrovits Peterson (Tiilikoff). 13. Aleksi Luppovits Remsujeff.

Jakob Lunden ja Josef Petterson ovat Jyvälahdesta, toiset kaikki Vuokkiniemen kylästä.

Työt tässä kaupungissa ovat tänä kesänä olleet tavallista vilkkaammat. Pitkin kesää on puhuttu että lankamylyssä jossa paikkakunnan suomalaiset suurimmaksi osaksi työskentelevät, pitäisi seisauttaa joskin aikaa. „Ei oo pahaksi jos seisookin vähän aikaa“ tuumivat ukot „kun on näin kuuma ilma, eikä töitäkään jaksais paiskia.“ Vaan ei myly topannutkaan se pyöri yötä päivää; puhuvatpa ettei se pysähtyisi ennenkuin ensi kesänä.

Täällä olevat karjalaiset kuuluvat suurin osa raitiusriiveihin, vaan onhan niitä joukossa semmoisiakin jotka käyskentelevät kapakoissa joutoaikoinaan, ja ovatpa muutamat töistäkin pois juonin tähden. Niimpä äsken mainittu kansalainenkin joutui sairaalaan viinan tähden, kun humala päissään halusi koettaa voimiaan erään toisen Karjalaisen kanssa, jossa häneltä jollakin tavalla jalka vääntyi nilkasta. Toivoa sopii että tällaiset tapaukset olisi meille kehoituksena yhä tarmokkaimmin taistelemaan tuota kirottua voimaa vastaan. Eikä ainoastaan tätä pahetta vastaan vaan myöskin muita!

Herää kansani! Huomaa veljeni pahe paheeksi, ryhdy yhteisvoimin yhteistyöhön; ehkä voimasi ovat heikot, mutta muista: heikotkin voimat yhteenlyötynä voivat suuria aikaan saada. Ja sinä „Karjalaisen Pakina“ — mene joka pimeään pirttiin ja saata synkkiin saloihin virret viireilemään, salokset sanelemahan, laululinnut laulamahan, kanteleet kajauttamahan, jotta syntyis kansa kaunis, heimo entistä ehompi vienoisille Vienan maille, kaunihiisen Karjalahan!

„Sä nouse, nuori maani, armas, mereni, lampin, läikkykää! Jo kuuluu lintuin laulu harras, jo päivässä aallot välkkyää. Heräjä tuulten huminaan, ja loistoon aamun kirkkahan! Sä nouse, nuori maani armas, mereni, lampin' läikkykää!“

De kalb, Ill, Syysk. 17 p. 1906.

Vaseli Keynäs.

Suurten miesten mietelmiä.

Reipas, urheasti taisteleva ihminen saavuttaa aina silloin tällöin pienen voiton, joka jälleen elvyttää hänen rohkeuttaan.

Thomas Carlyle.

Kaihomiellisen juhlatunnelma.

Miks' juhlat mulle miettimistä antaa?
Miks' ympäristön' tällöin on kuin santaa,
Min hirmu-myrsky siivillänsä kantaa?
Siks' että lienen vieras maailmalle,
Kun purteni vie kaihon ulapalle...
Miks' mieleni ei juhlimahan taivu,
Vain arkipäivän unelmihin vaipuu?
Kun aatoksesi lentää kaukomaille,
Siks' jääkö juhlatunnelmia vaille?
Mun juhlintain ei huulten hymyilyä,
Ei kaavamaista hartautta kielen.
Vain elon läpi hengen epäilyä
ja tavoitusta hoivaa kaiho-mielen...

Paavo Ahava.

2

Kunnanvanhin.

Kirjoittanut.

Teodor Kostin.

Käännös.

Lähellä vanhaa taloa, jonka vajan päähän oli naulattu musta taulu kirjoituksineen: »pravlenia», istui viheriällä nurmikolla talonpoikia. Nuo kyläkuntien vanhimmat ja edustajat olivat kokoontuneet tarkastamaan kunnanvanhiman tilejä.

Joen reunalla, erillään muista, seisoi pieni ryhmä talonpoikia hiljaa keskustellen. Keskustelua johti nuori mies, noin kolmekymmenvuotias, jolla oli pieni vaalea parta, siniset silmät ja vakava miettivä ilme kasvoilla. Häntä sanottiin Aleksei Matvejevits Bjikofiksi.

— Mitä te varajatte? kysäsi Bjikof kääntyneenä joukkoon päin. — Pääasia — älkää ilmiantako toisianne... Kyllin, että tuo verenimijä imee vertanne...

— Eh, Aleksej Matvejevits! No kuinka me rohkenemme alkaa? puuttui eräs iäkäs talonisäntä puheeseen, Sinä olet kirjoitustaitoinen, voit heidän juoniaan paljastaa, mutta me olemme pimeitä... Pidä huolta meistä... Jumalan nimessä kannatamme...

— Varovammin, veljet, — Kirjusha tulee... ehkä joku joukosta.

Talonpojat muuttivat kohta keskustelunsa ruveten pakinoimaan alkavista peltotöistä.

Joukon ohi kulki tunnettu kunnanvanhiman vakooja, Kirjushka, juopunut ja ryysyinen talonpoika. Tultuaan talonisännän luo, katsahti